

„Minden burján jó valamitől...– tartják az idősebb rendű csángó asszonyok. Egy-két emberöltővel ezelőtt szinte kizárólag burjánokból készült, feredőben kúrálta a beteg bubától a gyermekágyas asszonyon át a reumás öregekig szinte minden rászoruló. (...) A hagyományos népi növényismeret a gyógyításon és a betegségek megelőzésén kívül számos egyéb hasznosítható tudással szolgál. (...) A szenteléssel is megerősített hatásúnak tartott „nagyerejű burjánok” segítségével pedig magukat, családjukat kívánták megóvni, jövőjüket próbálták kifürkészni, életüket szerették volna biztonságosabbá és „kiszámíthatóbbá” tenni a való életben amúgy is minden tekintetben kiszolgáltatott moldvai csángómagyarok”- szól a szerzői vallomás.

A **Budapestről** a **Gyimesbe** költözött néprajzkutató, lap- és televíziós szerkesztő

munkásságát

Egyesületének

Tifán Irén, az *Udvarhelyszéki Népművészek*

elnöke méltatja. A

könyvbemutató során moldvai csángó népdalok és szavalatok hangzanak el

Pál Kincső

és

Mihálykó Szilvia

VIII. osztályos tanulók előadásában.